

Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 28.02.2006, sp. zn. 29 Odo 824/2003, ECLI:CZ:NS:2006:29.ODO.824.2003.1

Číslo: 9/2007

Právní věta: Týká-li se postup podle ustanovení § 27 odst. 5 zákona č. 328/1991 Sb. ve znění pozdějších předpisů, majetku ve společném jmění manželů, musí správce konkursní podstaty doručit výzvu podle tohoto ustanovení oběma manželům; třicetidenní lhůta k vyplacení zajištěné pohledávky nebo složení ceny majetku, který slouží k zajištění, se v takovém případě počítá od doručení výzvy druhému z manželů. Skutečnost, že správce konkursní podstaty sepsal majetek, kterým osoba odlišná od úpadce zajišťuje pohledávky věřitelů vůči úpadci, aniž dodržel postup předepsaný v ustanovení § 27 odst. 5 zákona č. 328/1991 Sb. ve znění pozdějších předpisů, je důvodem, pro který dotčená osoba může uspět se žalobou na vyloučení takového majetku ze soupisu. Jestliže však ohledně majetku sepsaného do konkursní podstaty postupem podle uvedeného ustanovení nastane nevyvratitelná domněnka správnosti soupisu ve smyslu § 19 odst. 2, věty druhé, uvedeného zákona, pak při úvaze o právu správce konkursní podstaty s takovým majetkem dále nakládat již není významné, že výzva, jež soupisu majetku předcházela, neměla zákonem stanovené náležitosti. Právo domáhat se ochrany vlastnického práva k věci ve společném jmění manželů má samostatně každý z manželů. Lhůta k podání vylučovací žaloby ohledně věci ve společném jmění manželů běží každému z manželů nebo bývalých manželů samostatně ode dne, kdy mu bylo doručeno usnesení (výzva) konkursního soudu k podání vylučovací žaloby podle § 19 odst. 2 zákona č. 328/1991 Sb. ve znění pozdějších předpisů. Zmešká-li jeden z manželů propadnou lhůtu k podání vylučovací žaloby ohledně věci ve společném jmění manželů, právo druhého manžela domoci se vylučovací žalobou vyloučení takové věci ze soupisu majetku konkursní podstaty tím není dotčeno.

Soud: Nejvyšší soud

Datum rozhodnutí: 28.02.2006

Spisová značka: 29 Odo 824/2003

Číslo rozhodnutí: 9

Číslo sešitu: 1

Typ rozhodnutí: Rozsudek

Hesla: Konkurs

Předpisy: § 119 odst. 5 předpisu č. 40/1964Sb.

§ 120 odst. 2 předpisu č. 40/1964Sb.

§ 145 odst. 4 předpisu č. 40/1964Sb.

§ 19 odst. 2 předpisu č. 328/1991Sb.

§ 27 odst. 5 předpisu č. 328/1991Sb.

§ 91 odst. 4 předpisu č. 99/1963Sb.

Druh: Rozhodnutí ve věcech občanskoprávních, obchodních a správních

Sbírkový text rozhodnutí:

Rozsudkem ze dne 1. 7. 2002 *K r a j s k ý s o u d* v Českých Budějovicích zamítl žalobu, kterou se žalobkyně vůči žalovanému, správci konkursní podstaty úpadkyně I., a. s. v likvidaci, domáhala vyloučení domu č. p. 1353 nacházejícího se na pozemku – stavební parcele č. 2104, dále pozemku – stavební parcely č. 2104 a pozemku – pozemkové parcely č. 516/14, všechno nemovitosti zapsané u Katastrálního úřadu v H. K. na listu vlastnictví č. 4650 pro obec a katastrální území H. K., ze soupisu majetku konkursní podstaty úpadkyně. Soud prvního stupně uzavřel, že konkursním soudem určená třicetidenní lhůta k podání žaloby ohledně nemovitostí v jejím vlastnictví (sepsaných do konkursní podstaty úpadkyně jako zástava postupem podle § 27 odst. 5 zákona č. 328/1991 Sb., o konkursu a vyrovnání – dále též jen „ZKV“) žalobkyni marně uplynula 22. 12. 2001. Žaloba podaná až 15. 1. 2002 je proto opožděná, takže ve smyslu ustanovení § 19 odst. 2 ZKV se má za to, že nemovitosti byly do konkursní podstaty úpadkyně pojaty oprávněně.

K odvolání žalobkyně *V r c h n í s o u d* v Praze rozsudkem ze dne 20. 3. 2003 rozsudek soudu prvního stupně potvrdil, s tím, že důkazy provedené soudem prvního stupně spolehlivě postačují pro závěr, že žalobkyně podala žalobu po uplynutí hmotněprávní lhůty. K námitce žalované, že výzva k podání žaloby nebyla doručena též druhému vlastníku domu (který je ve společném jmění žalobkyně a jejího bývalého manžela), odvolací soud uvedl, že tato námitka pro žalobkyni příznivější výsledek sporu přivodit nemůže. Kdyby totiž dům byl ve společném (dosud nevypořádaném) jmění bývalých manželů, pak by žalobkyně neměla aktivní věcnou legitimaci k podání žaloby o vyloučení domu ze soupisu konkursní podstaty. V případě společného jmění k věci totiž mají spoluvlastníci ve sporu, v němž se řeší práva k takové věci, postavení nerozlučných společníků ve smyslu § 91 odst. 2 o. s. ř., jelikož podle hmotného práva jsou práva a povinnosti k věci ve společném jmění nedílné povahy, což plyne z ustanovení § 145 odst. 4 obč. zák. Zamítavý rozsudek soudu prvního stupně proto ob stojí – byť z jiného právního důvodu (pro nedostatek aktivní věcné legitimace žalobkyně) – i ohledně požadavku na vyloučení domu. Tento závěr – uzavírá odvolací soud – není na překážku tomu, aby oba spoluvlastníci domu ve společném jmění podali vylučovací žalobu dle § 19 odst. 2 ZKV, protože jim oběma společně tato lhůta stále běží. Nedoručil-li v daném případě soud výzvu k podání vylučovací žaloby oběma spoluvlastníkům věci ve společném jmění, pak oba, jako nerozluční společníci, nemohou mít prošlou lhůtu k podání této žaloby. Odvolací soud konečně nesouhlasil s názorem žalobkyně, že je-li i jen jedna ze tří nemovitostí uvedených ve výzvě (usnesení) k podání vylučovací žaloby součástí společného jmění manželů, má nedostatek vyrozumění druhého z bývalých manželů za následek, že žalobkyni dosud neuplynula lhůta k podání vylučovací žaloby ohledně žádné ze tří zapsaných nemovitostí. V této souvislosti poznamenal, že český právní řád stojí na zásadě, že vlastnictví ke stavbě se neodvíjí od vlastnictví pozemku, na kterém stojí (že jde o vlastnictví samostatná).

Proti rozsudku odvolacího soudu podala žalobkyně včasné dovolání, jehož přípustnost opírá o ustanovení § 237 odst. 1 písm. c) o. s. ř., namítajíc, že spočívá na nesprávném právním posouzení věci, tedy, že je dán dovolací důvod dle ustanovení § 241a odst. 2 písm. b) o. s. ř. Dovolatelka na jedné straně přitakává závěru odvolacího soudu, že jí dosud ani nezačala plynout a tedy dosud ani neuplynula lhůta k podání vylučovací žaloby dle § 19 odst. 2 ZKV, podrobuje však kritice názor odvolacího soudu, že ve sporu není sama aktivně věcně legitimována, když žalobu o vyloučení majetku, který je součástí dosud nevypořádaného společného jmění bývalých manželů, musí podat společně s bývalým manželem. Podle přesvědčení dovolatelky takovou žalobu může podat i jen jeden z bývalých manželů a opačný názor odvolacího soudu je v rozporu s ustáleným názorem Nejvyššího soudu plynoucím z jeho rozhodnutí ze dne 30. 9. 1988, sp. zn. [3 Cz 61/88](#) (jde o rozsudek bývalého Nejvyššího soudu ČSR uveřejněný pod číslem 10/1990 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek – dále též jen „R 10/1990“) a ze dne 17. 4. 2001, sp. zn. [22 Cdo 366/99](#) (tento rozsudek Nejvyššího soudu byl uveřejněn v časopise Právní rozhledy číslo 8, ročník 2001, str. 393-394). Z odůvodnění R

10/1990 vyplývá, že podání žaloby není právním úkonem dle § 34 a § 145 obč. zák., nýbrž úkonem procesním. Zapsáním věci, jež je součástí nevypořádaného společného jmění bývalých manželů, do konkursní podstaty, dochází k závažnému zásahu do společného jmění, jemuž je možno se bránit pouze vylučovací žalobou. Z R 10/1990 je patrné, že každý z bezpodílových spoluvlastníků je samostatně oprávněn k podání žaloby na vydání věci či jiné žaloby. Obdobný právní závěr – pokračuje dovolatelka – vyplývá i z rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. [22 Cdo 366/99](#). V této souvislosti dovolatelka poukázala i na rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 30. 4. 2002, sp. zn. [28 Cdo 555/2002](#). Dovolatelka dále zdůrazňuje, že žalovaný dům i oba pozemky zařadil do soupisu „jedním úkonem“ a rovněž krajský soud ji vyzval k podání vylučovací žaloby týkající se všech tří nemovitostí jako celku. Odtud dovozuje, že na usnesení, jímž byla vyzvána k podání vylučovací žaloby, je nutno pohlížet jako na celek a je-li i jen jedna ze tří nemovitostí součástí společného jmění manželů, má nedostatek vyrozumění druhého z bývalých manželů ve smyslu § 27 odst. 5 ZKV za následek, že žalobkyni dosud neuplynula lhůta k podání vylučovací žaloby ohledně žádné ze tří zapsaných nemovitostí, a názor odvolacího soudu, že ohledně obou pozemků již tato lhůta uplynula, správný není. Dovolatelka proto požaduje, aby Nejvyšší soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil odvolacímu soudu k dalšímu řízení.

Nejvyšší soud shledal dovolání přípustným podle § 237 odst. 1 písm. c) o. s. ř., a to pro posouzení všech v něm předestřených otázek, jež dosud nebyly Nejvyšším soudem zodpovězeny.

N e j v y š š í s o u d d o v o l á n í z a m í t l

Z o d ů v o d n ě n í :

Vady řízení, k nimž Nejvyšší soud u přípustného dovolání přihlíží z úřední povinnosti (§ 242 odst. 3 o. s. ř.), nejsou dovoláním namítány a ze spisu se nepodávají, Nejvyšší soud se proto – v hranicích právních otázek vymezených dovoláním – zabýval tím, zda je dán dovolací důvod uplatněný dovolatelkou, tedy správností právního posouzení věci odvolacím soudem.

Právní posouzení věci je obecně nesprávné, jestliže odvolací soud posoudil věc podle právní normy, jež na zjištěný skutkový stav nedopadá, nebo právní normu, sice správně určenou, nesprávně vyložil, případně ji na daný skutkový stav nesprávně aplikoval.

Skutkový stav věci, jak byl zjištěn soudy nižších stupňů, dovoláním nebyl (a se zřetelem ke způsobu, jímž byla založena přípustnost dovolání, ani nemohl být) zpochybněn a Nejvyšší soud z něj při dalších úvahách vychází.

Pro právní posouzení věci jsou pak rozhodné především skutkové závěry, podle kterých:

- 1) Usnesením ze dne 6. 9. 2001 prohlásil Krajský soud v Českých Budějovicích konkurs na majetek obchodní společnosti I., a. s. v likvidaci.
- 2) Usnesením ze dne 1. 7. 2002, doručeným žalobkyni 22. 11. 2001, vyzval Krajský soud v Českých Budějovicích žalobkyni k podání vylučovací žaloby ohledně sporných nemovitostí v určené třicetidenní lhůtě.
- 3) Žaloba v této věci byla podána 15. 1. 2002.

V době prohlášení konkursu (6. 9. 2001), v době, kdy byla žalobkyni doručena výzva k podání vylučovací žaloby (22. 11. 2001), v době podání vylučovací žaloby (15. 1. 2002) i v době rozhodnutí soudu prvního stupně (1. 7. 2002) platil (a pro další úvahy Nejvyšší soudu je rozhodný) zákon o konkursu a vyrovnání, ve znění zákonů č. 122/1993 Sb., č. 42/1994 Sb., č. 74/1994 Sb., č. 117/1994 Sb., č. 156/1994 Sb., č. 224/1994 Sb., č. 84/1995 Sb., č. 94/1996 Sb., č. 151/1997 Sb., č. 12/1998 Sb.,

č. 27/2000 Sb., č. 30/2000 Sb., č. 105/2000 Sb., č. 214/2000 Sb., č. 368/2000, č. 370/2000 Sb. a č. 120/2001 Sb. V době, kdy o věci rozhodl odvolací soud (20. 3. 2003), byl sice zákon o konkursu a vyrovnání dále novelizován zákonem č. 125/2002 Sb., pro věc rozhodných (níže citovaných) ustanovení se však tato novela netýkala.

Podle ustanovení § 27 odst. 5 ZKV, osoby, jejichž věci, práva nebo pohledávky zajišťují pohledávky (§ 28 ZKV) vůči úpadci, správce vyzve, aby do 30 dnů vyplatily ve prospěch konkursní podstaty zajištěné pohledávky nebo aby ve stejné lhůtě složily cenu věci, práva nebo pohledávky, jimiž je pohledávka zajištěna. Nevyplatí-li uvedené osoby zajištěnou pohledávku nebo nesloží-li cenu věci, práva nebo pohledávky, zapíše správce věc, právo nebo pohledávku do soupisu podstaty (§ 18 ZKV). Věci, které zajišťují pohledávky oddělených věřitelů, lze zpeněžit ve veřejné dražbě. Ustanovení tohoto odstavce neplatí, jde-li o ručitele včetně bankovní záruky a zvláštních případů ručení (např. směnečné ručení, záruky poskytnuté věřitelem na zajištění celního dluhu).

Dle ustanovení 19 odst. 2 ZKV soud uloží tomu, kdo uplatňuje, že věc, právo nebo jiná majetková hodnota neměla být do soupisu zařazena, aby ve lhůtě určené soudem podal žalobu proti správci. V případě, že žaloba není včas podána, má se za to, že věc, právo nebo jiná majetková hodnota je do soupisu pojata oprávněně.

Ustanovení § 119 obč. zák. určuje, že věci jsou movité nebo nemovité (odstavec 1). Nemovitostmi jsou pozemky a stavby spojené se zemí pevným základem (odstavec 2). Z ustanovení § 120 odst. 2 obč. zák. se dále podává, že stavba není součástí pozemku.

Podle ustáleného výkladu podávaného právní teorií (srov. např. Krčmář, Z. in: Justiční praxe č. 6/2002, Zápis ze školení na téma „Odporovatelnost a konkursy - 2. část“ /str. 338-347/) i soudní praxí (srov. např. rozsudky Nejvyššího soudu uveřejněné pod čísly 58/1998, 27/2003 a 9/2005 Sbírkou soudních rozhodnutí a stanovisek), k předpokladům, za nichž může soud vyhovět žalobě o vyloučení majetku ze soupisu majetku konkursní podstaty podle § 19 odst. 2 ZKV (excindační žalobě), patří, že:

- 1) Označený majetek byl správcem konkursní podstaty příslušného úpadce vskutku pojat do soupisu majetku konkursní podstaty.
- 2) Vylučovací žaloba podaná osobou odlišnou od úpadce došla soudu nejpozději posledního dne lhůty určené této osobě k podání žaloby výzvou soudu, který konkurs prohlásil.
- 3) Žalovaným je správce konkursní podstaty.
- 4) V době, kdy soud rozhoduje o vyloučení věci, trvají účinky konkursu a sporný majetek je nadále sepsán v konkursní podstatě (nebyl v mezidobí ze soupisu majetku konkursní podstaty vyloučen).
- 5) Osoba, která se domáhá vyloučení věci ze soupisu, prokázala nejen to, že tento majetek neměl (nebo ke dni rozhodnutí o žalobě již nemá) být do soupisu zařazen, nýbrž i to, že právo, které vylučovalo zařazení majetku do soupisu majetku konkursní podstaty, svědčí jí.

Pro výsledek dovolacího řízení je určující, zda je dána druhá a pátá z vypočtených podmínek, když o splnění ostatních podmínek neměli pochybnosti účastníci řízení ani soudy nižších stupňů.

Nejvyšší soud se nejprve věcí zabýval ve vztahu k oběma pozemkům, u nichž ani sama dovolatelka nezpochybňuje, že je (v rozhodné době byla) jejich výlučnou vlastníci. Jak plyne z ustanovení § 119 a § 120 odst. 2 obč. zák. a jak správně uzavřel odvolací soud, pozemky jsou samostatnou věcí v právním smyslu, což se zřetelem k dikci § 120 odst. 2 obč. zák. platí i tehdy, jde-li o pozemky, na kterých stojí stavby spojené se zemí pevným základem. U každého z pozemků ve výlučném vlastnictví dovolatelky je tedy nutno jako u samostatné věci v právním smyslu posuzovat samostatně i otázku

včasnosti vylučovací žaloby. Skutečnost, že usnesení, jímž konkursní soud vyzval dovolatelku (vylučovatelku) podle § 19 odst. 2 ZKV k podání vylučovací žaloby, se týkalo i domu ve společném jmění manželů a že bývalý manžel dovolatelky výzvu ohledně domu neobdržel, závěru, že ohledně pozemků je žaloba opožděná, nepřekáží. Opačný názor nemá oporu ani v zákoně o konkursu a vyrovnání, ani v jiném právním předpisu. Jak již bylo řečeno výše, k zachování lhůty pro podání žaloby o vyloučení majetku ze soupisu konkursní podstaty úpadce je nezbytné, aby žaloba nejpozději posledního dne lhůty došla soudu (srov. bod XXIX. stanoviska občanskoprávního a obchodního kolegia Nejvyššího soudu ze dne 17. 6. 1998, [Cpjn 19/98](#), uveřejněného pod číslem 52/1998 Sbírký soudních rozhodnutí a stanovisek, str. 199 /375/ a rozsudek Nejvyššího soudu uveřejněný pod číslem 9/2006 Sbírký soudních rozhodnutí a stanovisek). Jelikož v posuzované věci ani dovolatelka nepolemizuje se závěrem, že lhůtu určenou jí k podání vylučovací žaloby usnesením konkursního soudu nedodržela, lze již na tomto základě uzavřít, že ohledně obou pozemků dovolací důvod dle § 241a odst. 2 písm. b) o. s. ř. dán není.

Zbývá vypořádat se s argumenty, jimiž dovolatelka brojí proti důvodům zamítnutí žaloby ohledně domu.

Podle ustanovení § 145 odst. 4 obč. zák., z právních úkonů týkajících se společného jmění manželů jsou oprávněni a povinni oba manželé společně a nerozdílně.

Dle ustanovení § 91 o. s. ř., je-li žalobců nebo žalovaných v jedné věci několik, jedná v řízení každý z nich sám za sebe (odstavec 1). Jestliže však jde o taková společná práva nebo povinnosti, že se rozsudek musí vztahovat na všechny účastníky, kteří vystupují na jedné straně, platí úkony jednoho z nich i pro ostatní. Ke změně návrhu, k jeho vzetí zpět, k uznání nároku a k uzavření smíru je však třeba souhlasu všech účastníků, kteří vystupují na jedné straně (odstavec 2).

Dovolatelce lze přisvědčit v závěru, že právo domáhat se ochrany vlastnického práva k věci ve společném jmění manželů, a to např. právě cestou vylučovací žaloby, má samostatně každý z manželů.

Jde-li (jako zde) o společné jmění manželů, které zaniklo rozvodem, leč dosud nebylo vypořádáno, náleží toto právo samostatně každému z bývalých manželů. Právní posouzení věci odvolacím soudem je v tomto ohledu v rozporu s ustálenou judikaturou, na kterou výstižně odkazuje dovolatelka v dovolání. Z toho, že právo chránit věc ve společném jmění manželů má (a soudně může prosadit) každý z manželů samostatně, výslovně vychází i dovolatelkou shora označený rozsudek Nejvyššího soudu sp. zn. [28 Cdo 555/2002](#). Zmiňované R 10/1990 a rozsudek Nejvyššího soudu sp. zn. [22 Cdo 366/99](#) se sice týkají institutu bezpodílového spoluvlastnictví manželů, nicméně srovnání stávajícího (a v rozhodné době platného) textu § 145 odst. 4 obč. zák. s ustanovením § 145 odst. 2 obč. zák. ve znění účinném před 1. 8. 1998 vede k závěru, že i tato judikatura, týkající se staršího institutu majetkového společenství manželů, je tomuto úsudku oporou. Nepřípadný je proto i závěr odvolacího soudu, že dovolatelka a její bývalý manžel jsou co do možnosti hájit vlastnické právo k majetku ve společném jmění manželů vylučovací žalobou v postavení nerozlučných společníků v rozepři ve smyslu § 91 odst. 2 o. s. ř.

Dovolatelka tedy vskutku byla osobou samostatně aktivně věcně legitimovanou k podání vylučovací žaloby týkající se domu ve společném jmění manželů (požadavek, podle kterého by vylučovací žalobu ohledně majetku ve společném jmění manželů mohli úspěšně podat manželé nebo dokonce bývalí manželé pouze společně, oporu v zákoně nemá). Nicméně, dovolatelka přehlédla, že tyto její (plně opodstatněné) argumenty nemohou vést k pro ni příznivějšímu výsledku sporu. Naopak to znamená, že zmeškáním propadné lhůty k podání vylučovací žaloby dovolatelka o možnost prosadit své vlastnické právo k domu právě prostřednictvím vylučovací žaloby s konečnou platností přišla. Z níže popsanych příčin se již nemůže vyloučení domu ze soupisu majetku konkursní podstaty domoci ani

tím, že by vylučovací žalobu znovu podala společně s bývalým manželem.

Týká-li se postup podle ustanovení § 27 odst. 5 ZKV (jako v tomto případě) majetku ve společném jmění manželů, musí správce konkursní podstaty doručit výzvu podle tohoto ustanovení oběma manželům, přičemž třicetidenní lhůta k vyplacení zajištěné pohledávky nebo složení ceny majetku, který slouží k zajištění, se v takovém případě počítá od doručení výzvy druhému z manželů. Teprve po marném uplynutí této lhůty může správce konkursní podstaty sepsat příslušný majetek do konkursní podstaty úpadce.

Obecně platí, že skutečnost, že správce konkursní podstaty sepsal majetek, kterým osoba odlišná od úpadce zajišťuje pohledávky věřitelů vůči úpadci, aniž dodržel postup předepsaný v ustanovení § 27 odst. 5 ZKV, je důvodem, pro který dotčená osoba může uspět se žalobou na vyloučení takového majetku ze soupisu. Jestliže však ohledně majetku sepsaného do konkursní podstaty postupem podle § 27 odst. 5 ZKV nastane nevyvratitelná domněnka správnosti soupisu ve smyslu § 19 odst. 2, věty druhé, ZKV, pak při úvaze o právu správce konkursní podstaty s takovým majetkem dále nakládat již není významné, že výzva, jež soupisu majetku předcházela, postrádala náležitosti předepsané ustanovením § 27 odst. 5 ZKV (shodně srov. např. též usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 16. 11. 2005, sp. zn. [24 K 15/2004](#), uveřejněné v časopise Soudní judikatura číslo 12, ročník 2005, pod číslem 192).

V poměrech posuzované věci se tvrdí, že ohledně domu, který má být v zaniklém, leč dosud nevypořádaném společném jmění dovolatelky a jejího bývalého manžela, zaslal správce konkursní podstaty úpadkyně výzvu podle § 27 odst. 5 ZKV pouze dovolatelce. Je-li tomu tak, potom dovolatelka jako osoba způsobilá i samostatně hájit vlastnické právo k domu ve společném jmění manželů mohla zjednat nápravu prostřednictvím vylučovací žaloby. Podala-li ovšem vylučovací žalobu po uplynutí propadné lhůty (která každému z manželů nebo bývalých manželů běží samostatně ode dne, kdy mu bylo doručeno usnesení /výzva/ konkursního soudu k podání vylučovací žaloby), pak se z možnosti věcně prověřit (mimo jiné) správnost postupu správce konkursní podstaty podle § 27 odst. 5 ZKV vyloučila.

Je-li dům ve společném jmění manželů a neuplynula-li bývalému manželovi dovolatelky dosud lhůta k podání vylučovací žaloby vymezená mu k tomuto procesnímu úkonu řádně doručeným usnesením (výzvou) konkursního soudu, může vylučovací žalobu podat bývalý manžel dovolatelky. Jako osoba samostatně hájící vlastnické právo k majetku ve společném jmění manželů může (shledá-li soud žalobu důvodnou) takto docílit vyloučení domu ze soupisu. Dovolatelce však již toto právo nepřislouší, neboť lhůtu k jeho uplatnění zmeškala.

Napadené rozhodnutí je tedy ve svém výsledku správné i ve vztahu k domu a dovolací důvod dle § 241a odst. 2 písm. b) o. s. ř. ani potud dán není. Nejvyšší soud proto, aniž nařizoval jednání (§ 243a odst. 1, věta první, o. s. ř.) dovolání zamítl (§ 243b odst. 1 o. s. ř.). Výrok o nákladech dovolacího řízení je ve smyslu ustanovení § 243b odst. 5, § 224 a § 142 odst. 1 o. s. ř. odůvodněn tím, že procesně neúspěšné dovolatelce právo na jejich náhradu nevzniklo a u žalovaného žádné prokazatelné náklady dovolacího řízení zjištěny nebyly.